

Kardinál Burke pred synodou: „Útok na Kristovu vládu a apostáza!“

firstthings.com

12. októbra 2019 ✚ Cirkev ✚ Amazonská synoda

Päťsto rokov po reformácii Nemecko opäť spôsobuje problémy v katolíckej Cirkvi. Tentoraz začali katolícki biskupi Nemecka prestavovať Cirkev na svoj vlastný liberálny obraz.

Foto: kardinál Burke

V minulom týždni nemecký episkopát prijal oficiálnu smernicu pre nadchádzajúce „synodálne zhromaždenie“. Program má zahŕňať analýzu „učenia Cirkvi o sexuálnej morálke, úlohy žien v cirkevných ustanovizniach a v pastoračnej službe, kňazského života a disciplíny, delby právomocí pri vedení Cirkvi“. A aby nebolo pochyb o tom, akým smerom sa v týchto oblastiach hodlajú uberať, vypracovali biskupi poriadok spolu s Ústredným výborom nemeckých katolíkov, laickou organizáciou, ktorá podporuje kňazské svätenie žien, zrušenie kňazského celibátu a rôzne iné ústupky voči sexuálnej revolúcii.

Tieto ich manévry sa stretli s ostrým nesúhlasom zo strany Ríma. Pápež František požiadal Nemcov, aby sa počas svojej synody zamerali na evanjelizáciu. Kongregácia pre biskupov charakterizovala „súčasnú synodálnu cestu“ Nemcov ako „neoprávnenú“. Tradicionalistickí preláti Cirkvi, a najmä kardinál Raymond Leo Burke, sú však pobúrení aj úlohou Nemcov pri príprave biskupskej synody pre amazonský región.

Čo je v stávke pre Cirkev a evanjelium? Je možné zastaviť Nemcov a amazonský proces? Aby som v tom mal jasno, stretol som sa minulý týždeň s kardinálom Burkom v jeho byte v blízkosti Námestia sv. Petra. Rozhovor, ktorý bol výsledkom tohto stretnutia, bol zredigovaný z hľadiska dĺžky a jasnosti.

Sohrab Ahmari: Vaša Eminencia, súvisí nejako „záväzná synodálna cesta“ nemeckých biskupov s blížiacou sa panamazonskou synodou?

Kardinál Raymond Leo Burke: Tieto dve veci vo veľkej miere vzájomne súvisia. Veď medzi zástancami hlavných ideí pracovného dokumentu amazonskej synody je mnoho nemeckých biskupov a kňazov. Napríklad biskup Franz-Josef Overbeck z Essenu povedal, že „po amazonskej synode už nebude nič také, ako doteraz“, čiže Cirkev sa podľa jeho názoru úplne zmení.

SA: Je nemecká „synodálna cesta“ z cirkevného hľadiska platná?

KB: Nie je vôbec platná. Toto bolo veľmi jasne povedané. (...) V liste adresovanom nemeckým biskupom kardinál Marc Ouellet z Kongregácie pre biskupov [povedal Nemcom], že rozbiehajú proces, ktorý je v princípe mimo Cirkvi – inými slovami povedané, že sa snažia vytvoriť Cirkev na svoju vlastnú podobu. Pokiaľ ide o mňa, som presvedčený, že túto synodálnu cestu v Nemecku treba zastaviť skôr, než sa napáchajú väčšie škody medzi veriacimi. Oni ju už začali a trvajú na tom, že ju nemožno zastaviť. Tu však ide o spásu duší, čo znamená, že musíme podniknúť všetky kroky, ktoré sú na to potrebné.

SA: Čo je motívom tejto kampane nemeckých biskupov v ich vlastnej krajine, ako aj v prípade Amazónie?

KB: Nemeckí biskupi si myslia, že teraz môžu definovať doktrínu, čo nie je pravda. Inak by sme sa stali skupinou národných cirkví, z ktorých každá by mala svoje vlastné preferencie týkajúce sa doktríny a disciplíny. Je to práve univerzálnosť Katolíckej cirkvi, ktorá je ohrozená. Katolícka cirkev je cirkev, ktorá má jednu vieru, jeden sviatostný systém a jednu disciplínu po celom svete, a preto nie je možné, aby si každá časť sveta definovala cirkev podľa svojej kultúry. A práve toto sa navrhuje v pracovnom dokumente pre Amazóniu a Nemecko.

Tvrdia, že amazonský región je zdrojom Božieho zjavenia, a preto by sa Cirkev, ktorá tam pôsobí v rámci svojej misijnej činnosti, mala od tejto kultúry učiť. Tým sa popiera skutočnosť, že Cirkev prináša Kristovu zvesť, ktorá je našou jedinou spásou a túto zvesť adresuje tejto kultúre – nie naopak! Áno, v takejto kultúre sú aj objektívne dobré prvky, a to v miere, v akej svedomie a povaha ukazujú na zjavenie; v kultúre sú veci, ktoré sú v súlade s učením Cirkvi. Sú tam však aj ďalšie prvky, ktoré je potrebné vyčistiť a pozdvihnúť. Prečo? Pretože iba Kristus je naša spása. Sami seba nespasíme – ani jednotlivo, ani ako spoločnosť.

SA: Proponenti amazonského procesu však hovoria, že v amazonskej oblasti je príliš málo kňazov.

KB: Preto musíme po prvé vychovávať kňazov pre misie a po druhé musíme rozvíjať povolania medzi samotnými domorodcami. V júni 2017 som bol v Brazílii a navštívil som arcibiskupa, ktorý je biskupom v Panamazónii viac ako desať rokov. Priamo som mu položil túto otázku, pretože už vtedy sa hovorilo o potrebe relativizovať učenia Cirkvi ohľadom celibátu s cieľom získať väčšie množstvo kňazov. Odpovedal mi, že ako biskup sa venoval najmä rozvoju povolání a že povolání tam bolo veľké množstvo.

Povedal veľmi jasne: „Nie je pravda, že ľudia v tejto oblasti nerozumejú, čo znamená dokonalá abstinencia požadovaná od kňazov, alebo že na ňu neodpovedajú. To vôbec nie je pravda.“ Povedal: „Ak ich učíte o celibáte samotného Krista, a teda o tom, že je vhodné, aby aj jeho kňazi žili celibát, určite to pochopia.“ Obyvatelia Amazónie sú ľudia ako vy a ja, a pomocou Božej milosti si dokážu usporiadať svoj život.

SA: Závažnejší argument proponentov nemeckých aj amazonských procesov znie, že moderná doba je jednoducho príliš náročná na to, aby bolo možné dodržiavať morálne učenie a disciplínu Cirkvi, či už ide o celibát u kňazov alebo rozvody a uzatváranie ďalšieho manželstva u laikov.

KB: Zúčastnil som sa zasadnutia biskupskej synody o rodine v roku 2014 a tento argument tam zaznieval ohľadom rozvedených osôb a ich možnosti uzavrieť tzv. druhé manželstvo. Nemecký kardinál povedal, že

učenie Cirkvi o manželstve je „ideálom“, ktorý nie všetci dokážu uskutočniť, a preto by sme mali tým, ktorým sa manželstvo nevydarilo, umožniť, aby uzavreli druhé manželstvo.

Základný omyl spočíva v tom, že manželstvo *nie je ideál!* Je to milosť. Manželstvo je sviatosť a tí, ktorí vstupujú do manželského zväzku, dokonca aj tie najslabšie ľudské bytosti, dostávajú milosť žiť v súlade s pravdou o manželstve. Kristus svojím príchodom premohol hriech a jeho ovocie, ktorým je večná smrť. Dáva nám – zo svojej vlastnej podstaty, zo svojho vlastného osláveného tela – milosť Ducha Svätého, aby sme žili v manželstve.

Boh nám dáva milosť bez ohľadu na to, či žijeme v manželstve alebo v celibáte. Sám Kristus je príkladom. Nebol ženatý. Zvolil si dokonalú zdržanlivosť, aby bol pre všetkých, aby bol Spasiteľom všetkých ľudí. Ukazuje teda, že spolupráca s milosťou sa vzťahuje na sexuálny aspekt našej existencie. Neženatí kňazi sú silným povzbudením aj pre manželstvá. Pretože ani v manželskom zväzku nie je ľahké žiť. Nie je ľahké byť verný. Rovnako nie je ľahké celý svoj život – až do smrti – prežiť v manželstve. Nie je vždy ľahké prijímať deti. Takže v našich životoch je prítomné veľké tajomstvo Božej milosti, ktoré my často nevidíme. Máme tu dočinenia so silným vplyvom nemeckého idealizmu a hegelovského historizmu.

SA: Nie je dodržiavanie morálneho učenia Cirkvi oveľa ťažšie dnes, v našej hyperzerotizovanej kultúre? Niekedy sa mi zdá, že veľkí svätci to mali oveľa ľahšie preto, lebo žili izolovaní v kláštore, alebo preto, že keď prišli na svet, neboli konfrontovaní s takou rozšírenou „pornografickou“ atmosférou.

KB: Nielen ľudia dnes, ale napríklad aj svätý Anton mal na púšti tieto silné pokušenia. Vo svojej pustovni videl obrazy nahých žien. Jednou z ťažkostí v našom živote je to, že si občas dovoľíme vidieť hriešne veci: Ide o veľké zlo pornografie. Vidíme obrazy, ktoré v nás zostávajú a neskôr sa stávajú zdrojom pokušenia. Boh nám však dáva milosť bojovať proti týmto pokušeniam. Svätý Pavol hovorí na začiatku Listu Kolosanom: „Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev.“ (Kol 1:24). Nejde o to, že by Kristovmu utrpeniu niečo chýbalo, ale o to, že sa *my* s ním musíme zjednotiť.

To je tajomstvo. Mnohí si dnes kvôli pokroku vo vede a technike myslia, že život by mal byť stále ľahší a praktickejší a túto mentalitu prinášajú do Cirkvi. Takže ak sa nejaké učenie javí ľuďom ťažké, jednoducho hovoria: „To určite nie je správne. Cudzoložstvo (či čokoľvek iné) treba tolerovať.“

SA: Eminencia, pozrime sa na otázku právnych štruktúr: Čo je to synoda? Aké má právne či kanonické postavenie v štruktúrach Cirkvi?

KB: Tento pojem vždy existoval. Základnou predstavou synody je zvolať predstaviteľov duchovenstva a laikov, aby spolu hľadali spôsoby, ako by Cirkev mohla účinnejšie učiť a aplikovať svoju disciplínu. Synoda sa nikdy nezaoberala zmenou doktríny či disciplíny. Mala byť podporou pre misiu Cirkvi. Definícia synody je založená na pravde, že každý katolík ako pravý Kristov vojak je povolaný chrániť a propagovať pravdy viery a disciplínu, vďaka ktorej sú tieto pravdy uvádzané do života. V opačnom prípade by slávnostné zhromaždenie biskupov zradilo svoje poslanie. Synoda – podľa Kódexu kánonického práva – má pomáhať rímskemu biskupovi radou vo veci zachovávaní a rozvíjaní viery a mravov a vo veci zachovávaní a posilňovania cirkevnej disciplíny. O zmene doktríny alebo disciplíny nemôže byť ani reči!

Pracovný dokument Panamazonskej synody je priamym útokom na Kristovo panovanie. Hovorí ľuďom: „Už máte odpovede a Kristus je iba jedným z mnohých zdrojov odpovedí.“ To je apostáza!

Kristus je Pánom v každom čase a na každom mieste – toto je unikát v Cirkvi. Keď misionári ohlasovali Krista, uznávali aj dary a talenty ľudí, ktorým Ho ohlasovali. Títo ľudia potom svojím umením a svojou architektúrou vyjadrovali pravdy Cirkvi. Pridali svoju vlastnú špecifickú charakteristiku k vyjadreniu základnej Pravdy. Možno ste videli japonské Madonny. Sú zobrazené v japonskom štýle, ale vyjadrujú tajomstvo Božieho materstva!

SA: V tomto kontexte čo u vás, vaša eminencia, v dnešnej Cirkvi vzbudzuje nádej?

KB: Liturgická obnova medzi mladými ľuďmi je prítomná všade a to mi dáva veľkú nádej. Je mnoho mladých kňazov a seminaristov, ktorí o túto revolúciu vôbec nestoja. A táto liturgia ich často priťahuje, pretože je to najdokonalejšie a najbezprostrednejšie stretnutie s Kristom. Priťahuje ich prastará zvyklosť, mimoriadna forma, pretože má mnoho ďalších symbolov a v oveľa väčšej miere vyjadruje transcendentný aspekt nášho života viery: Náš Pán zostupuje na oltár, aby sa sprítomnil sviatostným spôsobom.

Mnoho ľudí prichádza za mnou veľmi znechutených, niektorí chcú opustiť Cirkev. Ale nie všetko je temnota. Pozrite sa na týchto mladých ľudí. Pozrite sa na tieto povolania nielen v Spojených štátoch, ale dokonca aj v Nemecku. Hovorí sa o sekularizácii Nemecka, stále sú tam však dobrí mladí katolíci a katolícke rodiny. (...) Verím, že Kristus povedal, že nás nikdy neopustí a bude s nami po všetky dni až do skončenia sveta. Verím mu. Dúfam v neho.

Pýtal sa Sohrab Ahmari.

Firstthings.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-burke-pred-synodou-utok-na-kristovu-vladu-a-apostaza/>